

Madonas dekanāta – Alūksnes, Cesvaines, Ērgļu,
Gulbenes, Jaunkalsnavas, Lubānas, Madonas,
Pļaviņu Romas katoļu draudžu – izdevums

2025
OKTOBRIS

Kāpt kalnā

*"Bet jūs, vismīļie, stiprinieties savā vissvētajā ticībā un
lūdziet Dievu Svētajā Garā!" (Jud 20)*

ESIET SVEICINĀTI, "KĀPT KALNĀ" LASĪTĀJI!

Oktobris Romas katolīu baznīcā tiek dēvēts par Rožukroņa mēnesi. Tā ir vismiļākā Dievmātes lūgšana, uz kuru tiek aicināti visi kristieši, labas gribas cilvēki.

Rožukroni var dēvēt par tautas lūgšanu, jo tā attīstījusies pamazām, reizē spontāni un apzināti. Viduslaikos bija tradīcija Jaunavas Marijas statujas greznot ar rožu virtēnēm, kur katrs rozes zieds simbolizēja lūgšanu. Pēc laika virtenes pārtapa lūgšanu krellēs, kas tika sauktas par "rožukroni".

2002. gada 16. oktobrī nāca klajā svētā pāvesta Jāņa Pāvila II apustuliskā vēstule, veltīta Rožukroņa lūgšanai. Lūgties Rožukroni nozīmē mīlēt Evaņģēliju un kopā ar Jaunavu Mariju pārdomāt svarīgākos Jēzus Kristus dzīves notikumus. Vēstules pirmajā nodaļā pāvests apskata piecus svarīgākos Rožukroņa aspektus.

1. Kontemplēt Dieva Dēla dzīvi kopā ar Dievmāti nozīmē atcerēties un reizē aktualizēt Dieva paveiktos darbus, atveroties Dieva Vārdam. Ļaut Viņam mūs veidot un vadīt.

2. Rožukronis ir kristoloģiska lūgšana. Jēzus ir Skolotājs, kurš māca, bet tajā pašā laikā Viņš ir Tas, kurš jāiepazīst un ar kuru jāveido dzīvas attiecības. V.J. Marija ir paraugs. Labāk par Dievmāti Jēzu nepazīst neviena cita radība, un Viņa vislabāk var iepazīstināt ar savu Dēlu.

3. Pats svarīgākais garīgajā dzīvē ir līdzināties Kristum un sekot Viņam. Patiesībā garīgā dzīve sākas tad, kad cilvēks pārstāj koncentrēties uz sevi un domāt tikai par sevi, bet sāk aizdomāties par mūžīgajām vērtībām. Baznīcas tēvi apgalvoja, ka ikviens cilvēks, īpaši kristietis, ir aicināts tiekties pēc kā lielāka. Viņi minēja trīs līmeņus: veltīt sevi kādai cēlai idejai, negaidot par to atalgojumu; mīlēt līdzcil-

vēkus (sievu, vīru, bērnus, grūtdienus, pat ienaidniekus), aizmirstot par sevi; kalpot Dievam un Viņam uzticēties.

Līdzoties Rožukroni, mēs ejam „Marijas skolā” un ļaujam Viņai ar mātes mīlestību mūs audzināt un veidot līdzīgus Jēzum.

4. Rožukroni svarīgi lūgties nevis mehāniski, izklaidīgi un tikai ar lūpām, bet gan ar sirdi, dvēseli, ar mīlestību, iekļaujot tajā visus nodomus. Nav tāda cilvēka, kam nebūtu jālūdzas, jo žēlastība tiek saņemta lūgšanā.

5. Rožukroņa lūgšana nav bēgšana no ikdienas realitātes — tā ikdienu piepilda ar patiesu mieru un prieku un dāvā spēku kalpot tuvākajiem.

1930. gadā franču augstskolā, kur valdīja ateistisks noskaņojums, kāds students lekciju zālē atrada rožukroni. Pārsteigts, ka augstākajā mācību iestādē ir kāds, kurš lūdzas, students sapulcināja draugus un pastāstīja viņiem par atradumu. Visi sprieda, ka tāda māņticība būtu pienācīgi jānosoda. Norunātajā laikā studenti sastapās pagalmā. Uz koka zara bija uzkārts atrastais rožukronis, un atradējs ar ironiju teica: „Lai atzīstas tas mūsu mīlais draugs, kurš šo rožukroni ir pazaudējis!”

Iestājās klusums, taču rožukroņa pazaudētājs neapjuka. Tas bija students, kurš nesen bija atzīts par vislabāko kursā. Viņš droši izgāja no studentu pulka, noņēma rožukroni no zara un pagriezies pret savu biedru sacīja: „Es tev pateicos, draugs! Rožukroni man dāvināja māte, tāpēc tas man ir ļoti dārgs. Esmu pārliecināts, ka, būdams ticīgs, neesmu nodarījis ne vismazāko negodu mūsu augstskolai!”

„Bravo!” iesaucās studiju biedri. „Tev netrūkst virišķības!”

Lai šis oktobris visiem ir priecīgs un pacilāts, piepildīts ar lūgšanu kopā ar Dievmāti, kopā ar ģimeni, kopā ar visu Baznīcu!

Pauliņš Jānis no Cesvaine

KATEHĒZĒ PĀRRUNĀ NOZĪMĪGAS TĒMAS

Diakons Vladimirs Veličko, kas kalpo Madonas katoļu draudzē, augustā Rīgas Augstākā reliģijas zinātņu institūtā aizstāvēja bakalaura darbu, savukārt septembra nogalē interesentiem ik trešdienas vakaru Madonas katoļu baznīcā uzsāka vadīt katehēzi.

Pirmās tikšanās tēma bija pārdomas par to, kas ir laime.

— Laime ir kaut kas ļoti subjektīvs, jo katrs cilvēks to saprot caur savu iekšējo izjūtu prizmu, — teica diakons. — Ir uzskats, ka tiekšanās pēc laimes ir viens no galvenajiem mērķiem cilvēku dzīvē. Būt laimīgam mūsdienu sabiedrībā nozīmē veiksmi, bet neizjust laimi nozīmē neveiksmi. Nav brīnums, ka daudzi tiecas pēc laimes un zināmā mērā izjūt pat spiedienu to sasniegt. Tomēr laimes izjūta nereti tiek pārprasta. To bieži saista ar ienākumiem un dzīves kvalitāti — ar materiālo pasauli. Tomēr katrs noteikti savā pažiņā lokā var atrast kādu, kurš šķiet vienmēr nedaudz laimīgāks nekā citi, neatkarīgi no pārtības.

Daļa cilvēku uzskata, ka laime ir kaut kas taustāms, redzams, piemēram, bauda, bagātība, gods. Daži turpretim izteikuši domu, ka bez šiem labumiem pastāv vēl kāds labums pats par sevi, kas ir pamats tam, ka arī viss pārējais ir labs.

Ko varētu nozīmēt jēdziens “labs”? Katrā darbībā un darbības izvēlē tas ir galamērķis, kura dēļ tiek veikts viss pārējais. Platons uzskatīja, ka taisnīgs cilvēks ir laimīgāks nekā netaisnīgs. Netaisnīgums laimi nenes. Taisnīgums nenozīmē, ka visi saņems to, ko tie vēlas. Tomēr tie saņems to, kas tiem pienākas. Dažreiz tas cilvēku padarīs laimīgāku, dažreiz ne. Taisnīgums ir tas, kas var nodrošināt piemērotus apstākļus, lai varētu tiekties pēc laimes.

No labās: Vladimirs Veličko un bakalaura darba vadītājs pr. Dmitrijs Artjomovs.

Filozofiskajās mācībās jau no senatnes laime tiek uzskatīta par mērķi un cilvēka dzīves galamērķi, maksimālā papildījuma stāvokli. Laimes saprašana bija antropoloģijas un ētikas atslēga. Hedonisms piedzīvoja laimi baudai vai saprata laimi kā ciešanu trūkumu. Šajās mācībās tikums tiek uzskatīts tikai kā līdzeklis laimes sasniegšanai. Aristotelis tikumu uzskatīja, kā nepieciešamu un galveno laimes sastāvdaļu. Pēc Aristoteļa domām neiespējami ir kļūt laimīgam un tikumiskam, ja cilvēks ir ierobežots ar pietiekamiem materiālajiem līdzekļiem, viņam nav ģimenes un draugu, dzīvo netaisnā valstī. Svarīgu lomu filozofijas vēsturē spēlēja mācības, kas sasaista laimi ar augstākas realitātes klātbūtni un tās kontemplēšanu.

Svētie Raksti cilvēka laimi saista ar sekošanu Dieva gribai. Vecajā Derībā laime pārsvarā parādīta kā balva, kuru taisnīgais saņem jau zemes dzīvē. Par laimes aspektiem īpaši kalpo bērnu klātbūtne, materiā-

lais stāvoklis, labsajūta, drošība. Jaunajā Derībā atkārtoti tiek lietots vārds “svētlai-me” attiecībā uz cilvēkiem, kas izpilda Dieva gribu.

Katoliskās Baznīcas Katehisms saka, ka Kalna svētības (Mt 5, 3-12) ir atbilde uz

dabiskajām alkām pēc laimes. Šīm alkām ir dievišķa izcelsme, Dievs ir Tas, kurš ielīcis tās katrā cilvēkā sirdī, lai katrs cilvēks tiektos pie Viņa, jo vienīgi Dievs ir spējīgs piepildīt šīs ilgas.

Sagatavoja **Inese Elsiņa**

MIERA KARALIENES VĒSTĪJUMI MEDŽUGORJĒ

Pirmo reizi uz Medžugorji devos, pavadot svētceļnieku grupu, šķiet, 2004. gadā. Vieta likās skaista un kā jau svētvietā — valdīja īpaša garīga atmosfēra, kuras pamatā ir lūgšana un Svētā Mise. Ticību stiprināja arī svētvietas ticīgie — viņu liecības iedvesmoja uz garīgu dziļumu un garīgu atjaunotni. Mani personīgi visdziļāk aizskāra tieši Adorācijas lūgšana, kur no jauna dziļi piedzīvoju Kunga Jēzus klātbūtni un Dieva beznosacījuma mīlestību.

Medžugorje, mazs ciematiņš Bosnijā un Hercegovinā, par pasaules mēroga svētvietu kļuva 1981. gada 24. jūnijā, kad seši jaunieši — Ivanka *Ivanković* (15 g.), Mirjana *Dragičević* (16 g.), Vicka *Ivanković* (15 g.), Marija *Pavlović* (16 g.), Ivan *Dragičević* (16 g.) un Jakov *Čolo* (10 g.) — paziņoja par Dievmātes Jaunavas Marijas pirmo parādīšanos šai vietā. Tas notika Podbrdo kalna nogāzē netālu no Sv. Jēkaba baznīcas. Ivanka un Mirjana redzēja jaunu sievieti sudraborti baltā kleitā ar zilu mantiju, kura rokās turēja bērnu — Jēzu. Marija smaidīja un aicināja: “Nāciet tuvāk, nebaidieties!” Bērni tur atgriezās nākamajā dienā kopā ar draugiem, un parādība atkārtojās, piesaistot tūkstošiem ziņkārīgo. No 25. jūnija Dievmātes parādīšanās kļuva regulāra, un Marija atklāja savu identitāti kā “Miera karaliene”, uzsverot tik nepieciešamo mieru aukstā kara ēnā un nākamajos Balkānu konfliktos.

Galvenais vēstījums bija “Miers starp jums!”, ko Marija atkārtoja trešajā dienā: “Miers, miers, miers! Samierinieties! Lūdziet un gavējiet!” (citāts aptuveni). Šī frāze kļuva par Medžugorjes kodolu, aicinot uz pārvēršanos, lūgšanu, īpaši Rožukroni, gavēni un dalību Svētajās Misēs.

Mariju sauc par Miera karalieni, jo viņa pati to 1981. gada 27. jūnijā paziņoja: “Es nāku šeit kā Miera karaliene, jo velns vēlas nemieru un karu, bet es gribu mieru jūsu sirdīs un pasaulē.” Tas atspoguļo Jēzus titulu “Miera karalis” (Isa 9,6), un Medžugorjē tas iegūst kontekstu — no aukstā kara līdz 1990. gadu Bosnijas karam, kur miers gūst īpašu lūgšanu nodomu. Marija uzsver mieru kā Dieva dāvanu caur lūgšanu, nevis tikai politisku vienošanos, un sacīja: “Mans dārgums ir miers — dodiet to citiem.”

2024. gadā Vatikāns atzina Dievmātes parādīšanos Medžugorjē kā autentiskas lūgšanai, pasludinot “nihil obstat” — “nekas nav pret”, bet neapliecinot to pārdabisko izcelsmi, jo tās vēl nav beigušās.

Katru gadu svētvietu apmeklē desmitiem miljonu svētceļnieku, veicinot infrastruktūras — jaunu naktsmītņu un centra — paplašināšanos. Šodien Medžugorje ir globāls lūgšanu centrs ar ikgadējiem pasākumiem un mieru veicinošām iniciatīvām. Tas ir garīgās atjaunotnes un izlīgšanas ar Dievu centrs — ik dienu simtiem vai pat tūkstošiem svētceļnieku te izlīgst ar Dievu grēksūdzes sakramentā.

Šogad septembrī, esot Medžugorjē, Svētajā Misē piedalījās ap 10 tūkstoši svētcelnieku, to celebrēja ap 200 priesteru. Daudzi svētcelnieki mēģina filmēt šo skatu, kad tik liels skaits ticīgo vienlaikus kopīgi lūdzas, jo, pirmo reizi ierodoties Medžugorjē, ir pārsteigti un nekad nav redzējuši šādu ikdienas Svēto Misi un Adorāciju. Lieki teikt, ka mūsdienās jaunu karu periodā, Medžugorjes Miera karalienes vēstījums

joprojām ir ļoti aktuāls. Pāvests Leons XIV ir lūdzis visu Baznīcu oktobrī lūgties par Mieru pasaulē un cilvēku sirdīs, tā aktualizējot Dievmātes nodomus, lai gan neattiecinot to tieši uz Medžugorjes vēstījumiem.

Medžugorjes vakara programma ik dienu tiek translēta tiešraidē *youtube* kanālā, bet, protams, ir jābūt klātienē, lai pilnībā piedzīvotu šīs svētvietas žēlastību.

Priesteris **Māris Ozoliņš**

KALPOŠANA PIE ALTĀRA PALĪDZ IEPAZĪT KRISTU

Madonas katoļu baznīcā katru svētdienu pēc rīta Svētas Mises pulksten 12.15 notiek nodarbības ministrantiem. Tās vada diakons Vladimirs Veličko, un mums jau ir pievienojušies četri jauni zēni. Tie, kas jūt aicinājumu, ir sirsnīgi gaidīti!

Ministrants ir palīgs jeb kalpotājs Svētajās Misēs un citos liturģiskajos dievkalpojumos. Jau Vecās Derības laikā Izraēlas tautā bija viena cilts, kas tika izraudzīta kalpot templī — Levija cilts. Par ministrantiem, proti, tiem, kas kalpo, var saukt arī apustuļus. Viņi piedalījās un kalpoja pirmajā Svētajā Misē Pēdējās vakariņās. Savukārt jaunizveidotajā Baznīcā apustuļiem bija nepieciešams kāds, kas kalpotu ticīgajiem. Tāpēc viņi izvēlējās septiņus palīgus un nosauca tos par diakoniem. Kad kristiešu kopienas kļuva lielākas, uzdevumi tika sadalīti starp konkrētās kopienas locekļiem.

Vārds “ministrants” cēlies no latīņu vārda „ministrare”, kas nozīmē „kalpot” vai „palīdzēt”. Ministranta kalpošana ir neatraujami saistīta ar tās veikšanas vietu — baznīcu. Tieši šeit ministranti ir visredzamākie — viņi ir tērpti komžās vai baltās albās. Palīdzot priesterim, viņi padara liturģiju krāšņāku. Vieta, kur ministranti gatavojas kalpojumam, ir sakristeja. Tur katrs no viņiem uzvelk ministranta tērpu. Sakristejā viņi lūdzas, gatavojoties liturģijai: „Lūk, pēc brīža es iēšu pie Dieva altāra, pie Dieva, kas iepriecina manu jaunību. Es sāk-

šu savu svēto kalpošanu un vēlos to labi pildīt. Lūdzu Tevi, Kungs Jēzu, dāvā man sakoptības žēlastību, lai manas domas būtu pie Tevis, lai manas acis būtu vērstas uz altāri, bet mana sirds piederētu tikai Tev. Tu, kas dzīvo un valdi mūsu mūžos. Āmen.”

Kalpošanas laikā ministrants nes noņemtās zīmes. Šīs zīmes ir liturģijā nepieciešamie priekšmeti, kas cilvēkiem norāda uz Debesu realitāti. Zīme ir arī paša ministranta stāja, kas ir paraugs, jo ar savu kalpošanu ministrants parāda, ka piedalīšanās liturģijā nozīmē līdzdarboties, aktīvi iesaistoties.

Kalpošanā pie altāra zēni mācās mīlēt un saprast Baznīcas liturģiju. Ministranti palīdz viens otram dažādās dzīves situācijās. Nav labāku vai sliktāku, vienīgi vairāk vai mazāk dedzīgu vai atbildīgu ministrantu. Nav arī vecuma barjeras. Ministrants var būt gan trešās klases skolēns, gan pieaudzis vīrietis.

Šīs kopienas pamatos veidojas brīnišķīgas draudzības, kas var kļūt par zīmi citiem, ka joprojām pastāv tādas vērtības kā mīlestība, draudzība, godīgums, uzticēšanās, piedošana, nesavtīgums. Piebīdīšu, ka visvairāk katoļu priesteru nāk tieši no bijušajiem ministrantiem, tāpēc droši var secināt, ka šis kalpojums ir ļoti vērtīgs. Arī es 18 gadus esmu kalpojis pie altāra līdz nolēmu pilnībā veltīt sevi Dievam un cilvēkiem. Un neesmu to nožēlojis.

Diakons Vladimirs Veličko

LAULĀTIE PĀRI "CERĪBAS SVĒTCEĻINIEKI"

No 12. līdz 14. septembrim Polijā, Vroclavā notika Starptautiskais "Laulāto Tikšanās" animatoru kongress. Tas pulcēja pārus no daudzām valstīm, kongresā piedalījās vairāk nekā 200 cilvēku, tostarp 15 priesteri, kā arī aptuveni 20 pāri attālināti, izmantojot videokonferenci. Dalībnieki pārstāvēja nacionālos "Laulāto Tikšanās" centrus no Polijas, Ukrainas, Lietuvas, Lielbritānijas, Īrijas, Vācijas, Šveices, arī pārus no Krievijas un Baltkrievijas, kuri dzīvo emigrācijā. Latviju pārstāvējām trīs laulātie pāri — Gatis un Raimonda Bārdiņi, Uldis un Daina Žurilo, Jānis un Kristīne Rešņas, kā arī pauliniešu ordeņa tēvs Jānis Vīlaks OSPPE (attēlā). Kongresa moto: "Lai Svētā Gara spēkā jūs būtu bagāti cerībā." (Rom 15,13b)

Kongresa tēmu iedvesmoja 2025.

gada Jubilejas gada aicinājums — "Cerības svētceļnieki". Tā bija atbilde uz pāvesta Franciska aicinājumu viņa vēstījumā Jubilejas gada sākumā: "Kristīgā dzīve ir ceļojums, kas prasa arī spēka brīžus, lai barotu un stiprinātu cerību, neaizstājamo ceļabiedru, kas ļauj mums saskatīt mērķi: tikšanos ar Kungu Jēzu."

Kongresā apzinājām tik daudzas jomas, kurās pārim var pietrūkt cerības: attiecībās ar Dievu, savstarpējās attiecībās, personas identitātes piedzīvošanā, attiecībās ar bērniem, veselības sarežģījumos, politiskajā un drošības jomā un vēl, un vēl. Skaists salīdzinājums: ticība, cerība, mīlestība kā trīs mazas meitenes dodas cauri mūsu dzīvēm, viena otru balstot un stiprinot. Atliek vien jautāt: kāpēc mēs neļaujam šīm meitenēm pieaugt un

drosmīgi dzīvot mūsu vidū?

Pāvests Leons XIV sniedz tik nozīmīgu vēstījumu laikā, kad pasaule ir apjukusi cerības krīzē: “Svētais Gars atver robežas starp tautām. Vasarsvētku dienā apustuļi runā valodās, kurās runā viņu sastaptie cilvēki, un Bābeles torņa laikā dzimušais haoss beidzot noslēdzas ar Svētā Gara radīto harmoniju. Kad Dieva Elpa vieno mūsu sirdis un ļauj mums otrā ieraudzīt brāli, tad atšķirības vairs nav šķelšanās un konflikta iemesls, bet gan kopīgs mantojums, no kura mēs visi varam smelties un kas liek mums visiem doties ceļā kopā, brālībā.”

Pāri (attēlā) dalījās par piedzīvoto kongresā: “Starp cerību, kas slēpj cerības un vajadzības, un cerību, kas likta Dievā, ir ļoti smalka robeža. Man ne vienmēr ir viegli atšķirt, kura ir kura. Tāpēc dialogs ar savu vīru, dialogs ar sevi un ar Dievu man ir tik svarīgs.” Ivonna Lange, Šveice.

“Mēs saprotam, ka ar savu rīcību nevaram apturēt dronus vai raketes, kas lido Ukrainas virzienā. Bet varam augt cerībā — caur spēju dalīties savās sajūtās, piemēram, bailēs, dusmās, šaubās vai bezpalīdzībā, caur spēju uzklaut vienam otru, spēju piedot — pat saviem ienaidniekiem. Kamēr vien kopībā lolojam šo cerību, tā neizgaist, jo plūst no mūsu ticības. Ticībai, kas darbojas mīlestībā, ir spēks pārvietot kalnus un pat atjaunot karā ievainotu valsti no drupām. Mana personīgā cerība kļūst par gaismu citiem, kad tā dzīvo kopienā, jo tieši kopā mēs turam debesis pār Ukrainu.” Bogdans un Olja Čaikivski, Ukraina.

“Dažādās “Laulāto Tikšanās” darba formās mēs liecinām par dialogu. Liecinām par patieso, bet dažreiz tik ļoti grūto intimitātes veidošanas ceļu. Mēs nemācām, nedodam padomus un nedarbojamies kā eksperti. Tie, pie kuriem vērsamies, vēlas dzirdēt, ka laulībā ir cerība uz mīlestību, uzticību un godīgumu.” Viola

Barščevska, Polija.

“Sāpu vai krīzes pieredze var kļūt par dziļas iekšējas izaugsmes brīdi, kad cerība atklāj savu spēku. Mēs esam pārāk daudz cerību likuši uz laimi un veselību, aizmirstot par nelaimi un slimībām. Kad laime un veselība bija uz spēles, šķita, ka arī mūsu cerība kritīs. Tomēr, kā raksta pāvests Benedikts XVI, cerībai jābūt saistītai ar kaut ko lielāku, ar kaut ko bezgalīgu. Cerības avots ir pats Dievs.” Gatis Bardins, Latvija.

Liels atbalsts visā bija mūsu garīgais vadītājs — tēvs Jānis Vilaks. Viņš piedalījās Sv. Misēs, lasīja lasījumus, piedalījās grupiņu darbā. Atceļā uz mājām, esot Krakovā, apskatījām vairākas baznīcas, svētvietas, kultūras vietas, jo tēvs Jānis garīgajā seminārā mācījās tieši Krakovā. Paldies par brīnišķīgo Polijas apskatu, lūgšanām, humoru, prieku!

Esam atgriezušies mājās stiprināti cerībā, attīrīti aizkustinājuma asarās, pabaroti Svētā Gara piepildītā gudrībā kalpot citiem pāriem Latvijā un cerībā ar saņemto bagātību stiprināt brīnišķīgo “Laulāto Tikšanās” animatoru kopienu.

Jānis un Kristīne Rešņas,

“Laulāto Tikšanās” animatori no Ērgļu katoļu draudzes

VAI VAR PASMELT GAISMU TUMSĀ?

Krusta paaugstināšanas svētkos man bija iespēja piedalīties institūta *Notre Dame de Vie* (Dzīvības Dievmāte) lūgšanu grupas tikšanās reizē, kas rudenī Ikšķiles Karmela klosterī atsāk savu ikmēneša sezonu. Šoreiz bija klāt arī institūta brāļi — tēvs Klods no Francijas un laji — *Eduardo Calasanz* un *Philippe Lefebvre*.

Lekcijā, ko vadīja brālis Eduardo no Filipīnām, īpaši aizskāra pārdomas par Vissvētāko Jaunavu Mariju, kura palika pie Krusta, izdzīvojot sava Dēla ciešanas un nāvi. No Krusta izplūst dzīvība — dzīvība, kas nāk caur ievainojumiem un brūcēm. Šo tumsu vai ciešanas mēs katrs kaut kādā veidā esam piedzīvojuši. Arī Marija to pieredzēja. Pēc sava Dēla nāves viņa zināja — cilvēciski, ar prātu viss ir beidzies, nekā vairs nav. Viņas sirds bija satriekta, viss bija kā biezā miglā. Brālis Eduardo to raksturoja: “Tā ir tāda migla, kurai cauri nevar redzēt — mēs nezinām, kā doties uz priekšu un nevaram vairs doties atpakaļ. Nezinām, ko darīt. Marijai nebija iepriecinājuma, mierinājuma, kas šo nakti izgaismotu, bet viņā tomēr bija spēks. Kaut ko līdzīgu šim stāvoklim atrodam periodos, kad tiek šķīstīta mūsu dvēsele. Ir sajūta, it kā būtu gaisā pakāries, trūkst elpas. Un tomēr dvēselēm, kas tiek šķīstītas tumsā, ir spēks. Jo šajās sāpēs ir žēlastības sēklas, ko Kungs Dievs ir iesējis un kas nes garīgos augļus.”

Ir jāpateicas Jaunavai Marijai, kas palika stāvēt Krusta priekšā Lielajā piektdienā. Viņa aicina mūs uz lielāku tuvību ar Dievu. Aicina ņemt lielāku līdzdalību klusumā un tumsā, kurā pati dzīvoja. Šī doma man šķita ļoti personiska — jātuvinās viņai, jāizsaka savas izjūtas un jāpiekriņ vai jāļaujas iet cauri “nakts” stāvoklim, kas cilvēciski ir tik grūti un smagi. Marija rāda, ka var un vajag pasmelt Gaismu no tumsas.

Savas dzīves tumšajos brīžos, vājuma

Eduardo Calasanz stāstīto tulko Baiba Brūdere.

un tukšuma pieredzē, var atklāties, cik dziļi darbojas žēlastība. Jo vājāks esi, nejutot sevi tikumus, jo vairāk atbilsti žēlastības mīlestībai. Tā ieaugas mūsos, un tajā ir spēks, kas balsta. Kā svētais apustulis Pāvils raksta: “Pietiek tev ar Manu žēlastību, jo Mans spēks nespēkā varens parādās.” (2 Kor 12,9)

Marija pie Krusta un Klusajā sestdienā pārsteidz ar savu spēku un mieru. Viņas sirds bija satriekta, bet vienlaikus — miera. Viņai bija intensīva garīgā dzīve, jo bija cieši iekrampējusies Dievā. Cerēja uz Dieva spēku un žēlsirdību, un tas viņu noturēja kājās pat pie Dēla krusta.

Šī pieredze šķiet vērtīgākā mācība — ticība nenozīmē, ka migla un tumsa izzūd. “Dažreiz mēs esam ilūzijā: jo tālāk iesim garīgajā izaugsmē, jo skaidrāks un gaišāks viss kļūs; jo vairāk varēšu sevi kontrolēt un savaldīt. Tomēr realitāte ir cita. Jo vairāk ejam uz priekšu, jo tumšāks

klūst, un arvien vairāk izjūtu savu vājumu, izjūtu NEKO,” stāsta brālis Eduardo. Tieši tur, tumsā, dzimst gaisma un patiens prieks. Un Marija ir mūsu ceļabiedre, kas māca palikt stāvus pie Krusta ticībā un

cerībā, pat ja viss cilvēciski šķiet beidzies.

Formācija atgādināja nebaidīties no nakts pieredzes, jo tieši tur žēlastība ieaužas visdziļāk. Lai mums izdodas!

Santa Jaujeniece

MŪZIKA CEĻ SPĀRNOS

Plaviņu draudzē, pateicoties prāvesta — priestera Pāvila Kamola iniciatīvai, notika slavēšanas vakars ar vārdiem un dziesmām viņa ģitāras pavadījumā. Pēc Svētās Mises 9. septembrī savukārt klausījāmies spāņu komponista, mūka, priestera Antonio Solera (1729-1783) klavieru sonātes, ko ierakstā spēlēja Vestards Šimkus (attēlā). Klausoties skaņdarbus, mūsu uzdevums bija pārdomāt dzīvi, attiecības ar Dievu. Pēc noklausīšanās dalījāmies iespaidos. Komponista stāsts par Dievu man lika domāt, ka galvenais dzīvē ir paļaušanās uz Radītāju, ticēt, iepazīt pazemību un paklausību Viņam.

Mūzika kādam likās arī kā nožēla, lūgums pēc palīdzības un cerība uz dzīves izmaiņām. Sadzirdējām Dieva triumfu un augšāmcelšanos. Cita daļa iesākās ar ekspresīvu spēli, ko gribējās salīdzināt ar mūsu priestera Pāvila emocionālajiem sprediķiem, jo tie nekad nav vienmuļi, garlaicīgi, bet piepildīti gluži kā svētā Pāvila vēstules. Izteikti priecīga bija 21. sonātes daļa — kā aizrautība ar Dievu un Dievmāti, izsakot mīlestību un pielūgsmi. Bijām patīkami pārsteigti, kad sadzirdējām klausītāju gan atšķirīgos, gan līdzīgos secinājumus.

Kā otro klausījāmies vācu klasiskās un agrinās romantisma mūzikas komponista Ludviga Van Bēthovena (1770- 1827) ierakstus. Skaņēja 1. simfonija Do mažorā Londonas simfoniskā orķestra izpildījumā.

Šis skaņdarbs izcēlās ar harmoniskiem risinājumiem, negaidītām tonālām pārmaiņām, dramatisku spriedzi. Tas bija īsts pārdzīvojums, kas lika sajusties, kā koncertzālē, īstā koncertā. Mēs, klausītāji, bijām lielā sajūsmā, nedaudz dalījāmies iespaidos, bet

daudz runāt nemaz negribējās. Ejot mājās, mūzika vēl “skanēja galvā”.

Pateicoties priesteram Pāvilam kvalitatīvo ierakstu krājumam, draudzei ir iespēja klausīties dažādu autoru skaņdarbus. Aicinu draudzes cilvēkus izmantot šo iespēju, baudīt mūziku, iepazīt, izprast to un savas domas pārvērst lūgšanā kā pateicību, lūgumu un pielūgsmi Dievam.

Nīna Eglīte

Lai pasaulē uzvar cerība, ticība, mīlestība

Tā kā spāņu komponists Antonio Solera bija arī priesteris un ērģelnieks, domāju, ka savu mūziku viņš pielietoja draudzē, kurā kalpoja. Šodien šo mūziku tāpat varam pielietot Baznīcā. Mūzika stāsta par priesteru sapņiem, prieku un ilgām pēc svētlaimes, kur minors skan kā mažors.

Klausoties Bēthovena simfoniju, nedomāju, ka šī mūzika savukārt ir kā ekumenisks kalpojums Dievam, lai ar Viņu apvienotu, samierinātu visas pasaules cilvēkus. Mūzikā skan aicinājums, lai pasaulē uzvar cerība, ticība, mīlestība.

Natālija Cupikova

EUHARISTIJAS NOZĪME MANĀ DZĪVĒ

Septembrī, kad no-
vennas dalībnieki, kas
lūdzas par garīgo kārtu,
tikās Pļaviņu baznīcā,
kā mājas uzdevums vi-
siem bija apceres saga-
tavošana par rožukroņa
Gaismas daļas 5. noslē-
pumu — Euharistijs iedi-
bināšana.

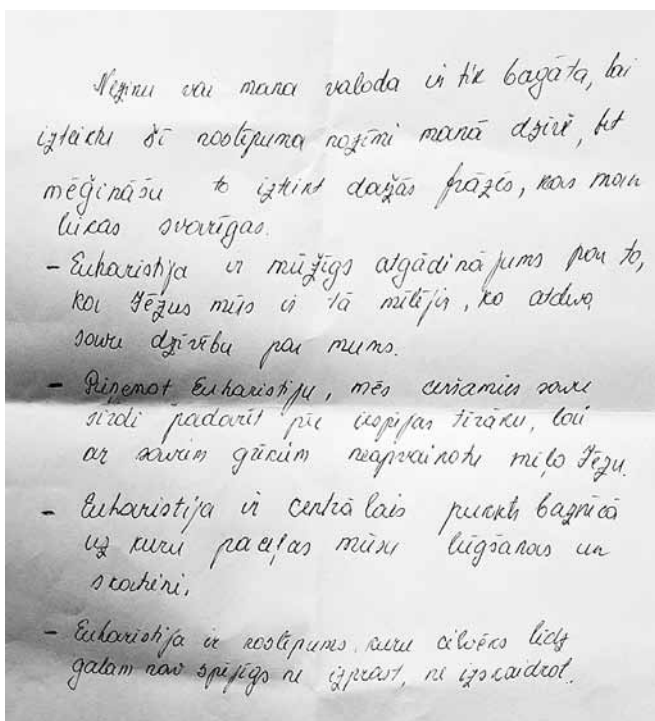
Lūk, dažas no apce- rēm.

Euharistija ir mūsu
Kunga neaptveramā
dāvana, neizsakāmā žē-
lastība, visskaidrākā pa-
tiesība. Viņš ir klātesošs
ar savu mīlestību, uzva-
ru, pazemību, piedoša-
nu, mūžību. Visā savā
varenībā, Jēzu, Tu esi
tik tuvs, vienkāršs, pie-
ejams, mīlošs, rūpējies,
sargā, sauc mūs.

Pirms dažām dienām
sajutu tumsu, neizprotā-
mu smagumu. Tad mani atskanēja frāze:
"Esmu tepat, skaties uz Mani!" Viņš sau-
ca, un es izjutu mieru, prieku, pateicību,
atvieglojošu pašāvilību. Paldies Tev, Jēzu,
ka Tu meklē un sauc mūs! Paldies Tev,
Jēzu, mans Kungs!

Larisa

No mazas meitenes, kura baidījās no
nāves, esmu izaugusi par pieaugušu sie-
vieti — kristieti. Pēdējos piecus gadus ap-
zinos Euharistijas lielo nozīmi savā dzīvē.
Ticība Dievam mani ir mainījusi. Tik ļoti
mīlu Dievu, Jēzu, Svēto Garu un glabāju
Viņus savā sirdī! Dzīvo Dievu dzīlāk iepazī-
nu Marijas skolas rekollekcijās, svētceļoju-
mos uz svētvietām pasaulē un Latvijā, la-

sot garīgo literatūru. Viss piedzīvotais ļauj
labāk iepazīt arī Vissvētākā Sakramenta
nozīmi. Palīdz man veidot raksturu, ievē-
rot baušļus ikdienas dzīvē, kalpot, pašau-
ties uz Dievu, sapņot par mūžību Debesīs.
Kādi svētki tie ir manā dzīvē, kad Euharis-
tijai varu saņemt katru dienu! Ēdot šo Dzī-
vības Maizi, es ar lielu prieku palieku Viņā
un Viņš mani!

Mārite

Pēc daudzu gadu klīšanas pa purviem
un mežiem, es beidzot atsaucos Dieva mī-
lestībai, ko patiesi novērtēju ar visu savu
sirdi, dvēseli un prātu. Vēlos piedalīties
kāzu mīlestībā, uz ko aicina Jēzus. Šis no-
zīmīgais notikums ir svarīgs, svēts manā

ikdienā. Kad pieņemu Euharistiju, jūtos ik reiz atšķirīgi. Tāpat kā mākoņi debesīs katru dienu ir citādāki — ar savu struktūru, formu, krāsu. Mana vienkāršā saruna, pielūgsme šai brīdī ir līdzīga bērna sarunai ar savu Tēti: Jēzus sirds, savainotā un mīlošā, pieskaries man! Svētuma avots un mīlestība, ienāc manā sirdī! Es sapošu savu sirdi, lai uzņemtu Tevi! Tava sirds dziedina, atjauno, pārveido mani! Kā Tevi varu iepriecināt? Vai esmu Tev tīkama? Tava dvēsele pieskaras manai dvēselei! Svētais Gars ieliksmo mani! Tu esi prieka avots! Viss labais, kas ir man dāvāts, nāk no Tevis! Tikai Tevī spēks, maigums, patvērums un sapratne! Tavas svētās asinis ieplūst manās sirds brūcēs! Tava sirds vieno tūkstošiem cilvēku! Pats Karalis nāk pie nabaga, pie manis! Tevī ir tāds miers! Tava sirds ir tik patiesa! Šī vienkāršā mai-

ze — vislielākā, dārgākā dāvana man! Pasaulē nav lielāka brīnuma par šo, kad maize pārtop par Jēzus miesu un asinīm.

Lidija

Nezinu, vai valoda ir tik bagāta, lai izteiktu šī noslēpuma nozīmi, bet mēģināšu noformulēt dažas domas, kas liekas svarīgas.

Euharistija ir mūžīgs atgādinājums par to, ka Jēzus mūs ir tā mīlējis, ka atdevis savu dzīvību par mums. Pieņemot Euharistiju, cenšos padarīt savu sirdi pēc iespējas tīrāku, lai ar saviem grēkiem nepvainotu mīlo Jēzu. Euharistija ir centrālais punkts Baznīcā un liturģijā, uz kuru paceļas lūgšanas un skatieni. Euharistija ir noslēpums, kuru cilvēks līdz galam nav spējīgs ne izprast, ne izskaidrot.

Janīna

SIEVU GRUPA ATSĀK TIKŠANOS

Sievu/ sieviešu grupa Madonas katoļu baznīcā darbojas kopš 2022. gada rudens. Katru tikšanās reizi sākam ar lūgšanu, pēc tam seko lekcija par attiecīgo prasmī, mazs mājas darbs, kā prasmes ieviest ikdienā. Seko dalīšanās ar vērtīgākajām atziņām par dzirdēto, kas nav obligāts pasākums. Nodarbību noslēdzam ar pateicības lūgšanām, aizlūgumiem.

Vislabāk saprast, kā viss notiek, ir apmeklējot tikšanos klātienē: 21. oktobrī, 4. un 25. novembrī, 2. un 16. decembrī pulksten 18. Pievienoties var jebkurā laikā, kurš datums no plānotajiem der. Viena cikla laikā izejam cauri sešām attiecību prasmēm: rūpēm par sevi; cieņu pret vīru/tuvākajiem; kontroles atlaišanu — uzticēšanos Dievam; pieņemšanu — cīņu ar lepnību, pazemību; ievainojamību, atklātību, patiesumu; pateicību.

Katra reize ir unikāla, jo šīs prasmes aplūkojam no dažādiem dzīves aspek-

tiem — attiecībām ar Dievu, apkārtējiem mājās un darbā. Šīs prasmes apkopoja Laura Doyle, kas, nevēloties šķirties no vīra, apjautāja sievietes, kurām bija izdevusies laulība ar vismaz 20 gadu stāžu. Izmēģinot šo sieviešu ieteikumus, viņas laulība pilnībā mainījās. Daloties ar citām sievietēm attiecību noslēpumos, kurus sabiedrībā skaļi nesludina, Laura ir spējusi glābt tūkstošiem laulību/attiecību. Es arī varu pievienoties tiem tūkstošiem, parakstoties, ka šī ir brīnišķīgākā sevis pilnveides programma, kas liek Evaņģēliju izdzīvot ikdienā. Ļoti bieži sievietei, kad viņa nonāk attiecību lūzumpunktā, šādas informācijas pamanišana ir atbilde uz lūgšanām. Ja gaidi zīmi — tad te tā ir!

Tiksimies lūgšanā, sadraudzībā, sevis iepazīšanā, apgūsim prasmes, kas uzlabo un glābj laulību! Aicināta katra, kas vēlas pilnveidoties! Vairāk informācijas: t. 26783670

Zane Preisa

GULBENES KATOĻU DRAUDZES RITMS

Šogad laika apstākļi vasarā ar nemitigajām lietavām dāvāja daudz mazāk prieka nekā iepriekšējā gadā, kad saulainās dienas lutināja visu vasaru. Savukārt Gulbenes katoļu baznīcā realizētajam projektam — dienvidu puses apzaļumošana — tas nāca tikai par labu, jo jaunus stādus nevajadzēja laistīt.

Draudzes locekles Sandras Jefremovas sirds ir "aizdegusies" apzaļumot baznīcas teritoriju. Viņa uzrunāja gulbeniešus, un daudzi, paldies viņiem, ar ziedojumiem atbalstīja šo ieceri. To vidū vairāk bija ziedotāju, kuri baznīcu neapmeklē, taču ar materiālo artavu labprāt piedalījās skaistuma vairošanā. Tagad baznīcas dienvidu pusē hortenzijas ar savām ziedu bumbām, kā arī citi augi caur lapām, skujām, ziediem sūta pateicību Dievam par dāvāto krāšņumu, kurš piecē cilvēkus.

Paldies ikvienam, kas ne tikai ziedo materiāli, bet iegulda milzīgu darbu baznīcas un tās teritorijas kopšanā. Mēs jau pārsvarā vienmēr redzam tās lietas, kuras nav izdarītas, bet tas, kas ir kārtībā, šķiet — tā tam arī jābūt. Tomēr aiz visa paveiktā stāv ieguldīts liels darbs. Bieži nemaz neredzam, kurā laikā un kas to ir paveicis. Mana pārliecība ir tā, ka Dievs visu redz, pamana tos, kuri rūpējas par Viņa Baznīcu un tādā veidā atdod Dievam godu.

Draudzes locekles Sandras Jefremovas sirds ir "aizdegusies" apzaļumot baznīcas teritoriju. Mirkļis no projekta darbiem.

Vasarā Gulbenē draudzes prāvests priesteris Ingars Stepkāns mēneša pirmajās sestdienās atsāka svinēt Svētās Mises svētās Filomenas godam. Pie mums atkal ik mēnesi var satikties svētās Filomenas godinātāji no Rēzeknes, Rīgas, Gulbenes un citiem novadiem.

Pēc ilgāka klusuma perioda draudzes bērni rudenī aicināti uz katehēzi, lai pēc sagatavošanās posma varētu saņemt Pirmo Svēto Komūniju.

Pateicība Dievam, ka mums ir baznīca, draudze, prāvests! Pārējais atkarīgs no katra paša, cik un kā mēs iesaistāmiēs draudzes dzīvē. Jo, kāda tā veidojas, ir atkarīgs tikai no mums, ikviena draudzes locekļa. Lai mums visiem ar Kunga palīdzību izdodas nest Dieva vārdu gulbeniešiem un katram, ko satiekam!

Iveta Dzērve

JAUNAVAS MARIJAS DZIMŠANAS DIENA — TICĪBAS UN PATEICĪBAS SVINĪBAS

8. septembrī Pļaviņu draudze ar pateicības pilnām sirdīm svinēja Jaunavas Marijas dzimšanas dienu, kas Baznīcas kalendārā iezīmē cerības sākumu, jo tieši caur viņu Dievs ienāca pasaulē.

Marijas statuļa tika izgreznota ar gaišzilu apmetni un novietota goda vietā pie altāra. Svinības sākās ar Rūtas Mačas izpildītajiem skaņdarbiem saksofona pavadījumā. Svētku dievkalpojumu svinēja priesteris Pāvils Kamola, kurš atgādināja par Marijas pazemību, paklausību Dieva gribai un viņas nozīmi ticības ceļā. Sekoja procesija, kurā teicām pateicības vārdus Jaunavai Marijai, atstājot tos pie stenda, uzrakstītus uz krāsainiem papīra ziedīņiem. Draudzes locekļi sumināja Dieva māti, pateikdamies par mīlestību, ar kuru viņa apskauj visu pasauli. Marija ir cerības Zvaigzne nemierīgajā pasaulē un atgādina, ka mīlestība ir ceļš, kas ved pie Dēla — mūsu Pestītāja. Tā ļauj sasildīties savā sirds gaismā.

Ņina pastāstīja par Marijas pasludināšanu, par viņas “jā” vārda nozīmi, kas pavēra ceļu Jēzus piedzimšanai. Šis jaunās meitenes ticība un uzticēšanās ir kā piemērs. Ja viņa sacīja “es esmu Kunga kalpone”, arī Ņina uzdrīkstas domāt, ka mazajos kalpojumos baznīcā kļūst kalpone Kunga godam. Marijas piemērs liek domāt, darīt, pašauties ar lielāku ticību. Mīlestība, kas Ņinu saista ar Dievmāti — pieņemtā derības zīme skapulārs, — dod

spēku tālāk augt ticībā.

Es pastāstīju par Marijas ceļu pie Elizabetes, kura jau cienījamais gados gaida bērniņu. Šis stāsts atgādina, cik svarīga ir tuvība, kalpošana un prieks par svētību. Dzīves sākums mātes miesās bērnam ir ļoti svarīgs, un katrai mātei ir liels prieks sajūst mazuļa pirmās kustības. Lasot šo stāstu, izjutu, cik svarīgi ir atbalstīt otru cilvēku, atzīt panākumus, priecāties par tiem. Doties pie tuvinieka vai vientuļa cilvēka ar mīlestību, bez izdevīguma, lai sniegtu mierinājumu, pa-

lidzību vai vienkārši pabūtu kopā. Aizdomājos, ka mūsu priesteris apmeklē panسیونāta iemītniekus, lai stiprinātu viņus ar Dieva Vārdu.

Vija atgādināja par Jēzus pirmo publisko brīnumu — ūdens pārvēršanu viņā kāzās Kānā. Šis brīnums bija ne tikai praktiska palīdzība svinībās, bet spēcīgs simbols: ūdens pārvēršana nozīmē Jēzus spēku pārveidot ikdienišķo par svētību, lai mēs uzticētos Viņam it visā. Marija redz vajadzību un vērsās pie Jēzus, lai mums palīdzētu. Visbeidzot: kopības prieks, kur Dievs ir klātesošs priekos un ciešanās. Vija uzsvēra, ka kopiena ir baznīca, uz kuru viņa dodas, lai veidotu personiskas attiecības ar Dievu. Piedalās adorācijā, lasa Svētos Rakstus, lūdzas, gūst ticību svētajos sakramentos. Ikdienā dzīvo pēc Mīlestības baušļa, klausoties sprediķus, iepazīst Dievu arvien vairāk.

Anīta Seikovska

DIVAS MĀSAS. PASAKA

1. novembris, kad kristīgā tauta svin Visu Svēto dienu, daudziem cilvēkiem saistās ar helovīniem. Uzvelkot dažādus baidus apgērbus un maskas, viņi grib baidīt un izjokot cilvēkus. Arī divas māsas pārrunāja šo tuvojošos notikumu, un viņu uzskati krasi atšķīrās. Lielā māsa ļoti vēlējās baidīt. Reizēm viņa kļiedza, rūca un sita kājas: “Es gribu baidīt!”

Toties mazā māsa nevēlējās nevienu baidīt. “Es arī pati baidos,” viņa domāja. Viņa ļoti cieta no tā, ka nespēj pārliecināt lielo māsu un vakarā, guļot savā gultiņā, sirsnīgi lūdza Mīļajam Dievam palīdzību.

Kad bija pienākusi helovīnu diena, meiteņu mamma vakariņās bija sagatvojusi dārzeņu sautējumu, bet, ak vai, — viņa nebija nopirkusi mazos bērnu cīsiņus, kas meitenēm tik ļoti garšoja.

“Meitenes, kura no jums aizskries uz veikalu nopirkt cīsiņus?” uzsauc māma.

“Es nevaru, es darīnu tērpu,” norūca lielā māsa, pielipinādama tērpam kārtējo kaulu. Viss viņas tērps tika noklāts ar dažāda lieluma kauliem. Tas bija briesmīgi.

“Es aiziešu,” teica mazā māsa, paķēra maisiņu un aizskrēja.

Vakars tuvojās, un lielā māsa, uzvilкуси baidus tērpu, nedaudz pakustējās. Kauli nograbēja. “Labi,” lielā māsa bija apmierināta.

Kad viņa izgāja uz ielas un ierūcās, garām ejošajai vecajai sievaiņai no bailēm nokrita no acīm brilles un garām braucošā mazā meitene gandrīz ietriecās kokā.

Lielā māsa jutās iepriecināta...

Kaimiņu suns Duksis devās savā kārtējā vakara pastaigā. Te pēkšņi tas sajuta tikamu smaržu. Kauli...tā smaržo tikai kauliņi — vislielākais suņu gardums. Duksim strauji izdalījās siekalas un paukšķēdamas krita uz zemes. Tas skaļi ierējās — vienu, otru reizi — un metās tai virzienā, no kurās nāca kārotā smarža. Skrienot Duksis ik pa laikam uzrēja, kas suņu valodā nozīmē: “Visi suņi, kas mani dzirdat, skrienat šurp — ir uzradies gardums!” Pēc neliela brīža tam jau sekoja liels pulks lielu un mazu suņu.

Lielā māsa aizrāvusies ar savu izskatu nemanīja tuvojošos suņu baru. Atskatījās un ieraudzījusi suņus, kā ierasts ierūcās un nopurinājās. Tas suņus neapturēja, vēl lielākā ātrumā tie tuvojās. Drosme pamazām zuda. Viņa bēga, sauca palīgā, bet neviena nebija.

Pēkšņi no mājas stūra parādījās mazā māsa, nesdama no veikala mazos cīsiņus. Viņa uzreiz saprata notiekošo un meta cīsiņus suņiem, jo bija taču jāglābj māsa. Suņi kāri rīja cīsiņus. Lielā māsa plēsa kaulus no apgēriba, pie sevis murminādama: “Es negribu vairs baidīt.”

Suņiem tā bija īsta svētku maltīte. Meitenes tie nemaz nemanīja.

Māsas sajūtās tik tuvas un vajadzīgas viena otrai. “Žēl, ka vakariņās nebūs cīsiņu,” ieminējās lielā māsa. “Nekas, iztiksim ar sautējumu,” atbildēja mazā māsa, un sadevušās rokās viņas aizskrēja mājās.

Valentīna Brūniņa

DZĪVOSIM TĀ, LAI... UZDEVUMS IKVIENAM

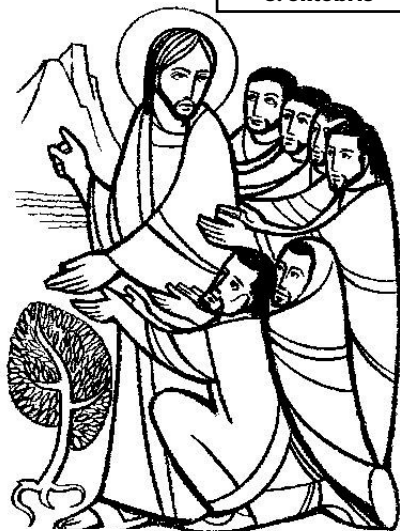
Lai izlasītu šifrēto tekstu, atsauc atmiņā alfabētu. Salīdzini ar Mt 5, 16!

Palmira Gailite

15 30 26 29 10 1 13 20 1 18 1 13 28 2 26 24 14 6 19 1 29 33 29
24 25 13 7 16 27 2, 16 1 28 13 7 25 7 6 32 8 28 29 15 30 26 29
18 1 3 23 26 6 1 25 3 29 26 29 21 26 18 1 31 8 28 29 15 30 26 29
28 8 31 29, 16 1 26 13 25 6 7 3 7 26 14 26.

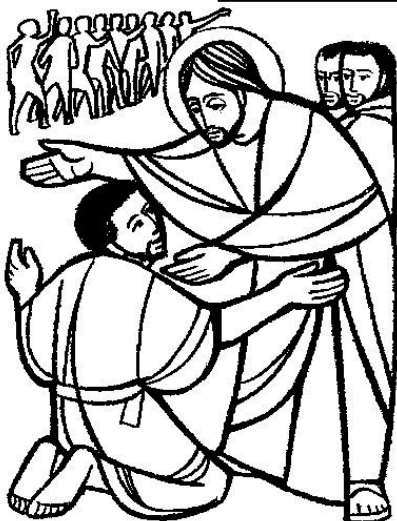
Svētdienas Evanģēlijs

5. oktobris

(Lk 17, 5-10)

12. oktobris

(Lk 17, 11-19)

19. oktobris

(Lk 18, 1-8)

26. oktobris

(Lk 18, 9-14)

LŪGŠANA MŪŽIGAJAM VISAUGSTAJAM PRIESTERIM

Mans Jēzu, mūžīgais Priesteri, glabā visus priesterus savas
Vissvētākās Sirds patvērumā, kur tie būtu pasargāti no
jebkādiem uzbrukumiem.

Sargā neaptraipītas viņu svaidītās rokas, kuras katru dienu
pieskaras Tavai svētajai Miesai. Sargā neaptraipītas viņu
lūpas, kas katru dienu pieskaras Tavām svētajām Asinīm.
Sargā tīras un skaidras viņu sirdis, kuras apzīmogojis cēlais
priesterības solījums.

Lai Tava svētā milestība viņus apņem un pasargā no
pasaulīgās ietekmes.

Svēti viņu darbus, lai tie nestu pārpilnībā augļus, un lai
dvēseles, kurām viņi kalpo, būtu viņu prieks un mierinājums
šai pasaulē un viņu nevīstošais slavas vainags mūžībā. Āmen.

Svētā Terēze no Bērna Jēzus

Madonas Kristus Karaļa draudze

Prāvests priesteris Māris Ozoliņš (t. 29191335)

Konts: LV19UNLA0095132107450

Mājaslapa: www.madonasdraudze.lv

Alūksnes Svētā Bonifācija draudze

Prāvests priesteris Ingars Stepkāns
(t. 29479873)

Konts: LV51UNLA0050000623546

Gulbenes Vissvētākā Sakramenta draudze

Prāvests priesteris Ingars Stepkāns
(t. 29479873)

Konts: LV49PARX0012759900001

Mājaslapa: www.gulbenes.rkd.lv

Jaunkalsnavas draudze

Prāvests priesteris Pāvils Kamola (t. 27464820)

Lubānas Svētās Ģimenes draudze

Prāvests Tēvs Jānis Vīlaks OSPPE

(t. 26471142)

Cesvaines Vissvētākās Jaunavas Marijas Bezvainīgās Sirds draudze

Prāvests Tēvs Jānis Vīlaks OSPPE (t. 26471142)

Konts: LV44HABA0551033034903

Mājaslapa: www.cesvainesbaznica.lv

Ērgļu Svētā Krusta draudze

Prāvests priesteris Arnis Mazīļevskis
(t. 29397048)

Pļaviņu Kunga Debeskāpšanas draudze

Prāvests priesteris Pāvils Kamola (t. 27464820)

Konts: LV83HABA0551036163033

Mājaslapa: www.plavinu-kokneses-katoludraudzes.net

*Pateicība visiem, kas ziedojat! Izmantojiet arī turpmāk iespēju ziedot baznīcu uzturēšanai
un komunālo reķinu segšanai. Ziedojumus sūtīt uz dekanāta draudžu kontiem!*

„KĀPT KALNĀ”

Izdevuma redakcija: draudžu priesteri,
Inese Elsiņa, Aija Mālniece, Iveta Dzērve,
Palmira Gailite, Diāna Lozko, Anita Seikovska.
Vāka zīmējuma autore – Līga Klusa.

Lappušu nosaukumos – citāti no 61. psalma.
Makets: Dace Sniedze. Iespiests: SIA „Erante”.
Vēlamais ziedojums par izdevumu, sākot no 1 eiro.

Ikdienā noderīgi mediji: telos.lv, „Radio Marija”;
katolis.lv; „Katoļu Baznīcas Vēstnesis”.